

Amerikából jelentem LXXXXVI. - Bátor tábor

2011 május 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még

nincs értékelve

Mérték

Ez a tábor a Hole in the wall camps tagja, amit még Paul Newman alapított anno. Látszik is minden programon, illetve az önkéntesek felkészít? táborain, hogy nagyon amerikai ez a dolog, de szerintem nagyon jó is! És még jó célt is szolgál.

A plakátok keltették fel az érdeklődésemet, de csak 2009-ben gyűjtöttem össze a bátorságot, hogy jelentkezsek.

Behívtak interjúra, amitől féltem, de igazán kellemes élmény volt. Leginkább játszottunk, meg bemutatkoztunk egymásnak. Sok kedves és nyitott emberrel találkoztam aznap, ami megerősített abban, hogy jó ötlet volt jelentkezni.

Nem sokkal később jött a hír, hogy felvettek önkéntesnek, így májusban mehettem az előkészítő hétvégére a hatvani táborba. Egész nap játékokat tanultunk, amiket a gyerekekkel is játszhatunk majd; megmutatták nekünk a tábor egész területét: a lovakat, a bátorkodás helyszínét (a magas kötélpályát), a focipályát. Hamar eltelt a 3 nap, és úgy éreztem, még nem lennék képes egy csomó beteg gyerekre vigyázni. Szóval kicsit aggódtam.

Aztán hirtelen eljött az augusztus, a kamasz diabétesz turnus időpontja, amire jelentkeztem. Mi, az önkéntesek hamarabb érkeztünk a táborba, mint a gyerekek, hogy megfelelően felkészüljünk. Megismerkedtem a többi házi cimborával, akikkel aztán egy házban voltunk. A házi cimborák azt jelenti, hogy a későbbiekben az lett a feladatunk, hogy a gyerekeket (na jó, kamaszokat) kísérjem a különböző foglalkozásokra, az étkezésekre. Hogy mindig velük legyek, beszélgessek velük, és bátorítsam, motiváljam őket, ha valamihez annyira nincs kedvük.

A játzó cimborák pedig a különböző foglalkozásokat tartották: kézműves, fotó, bátorkodás, íjászat. Ezenkívül az esti bulikat is ők szervezték, míg mi csendes pihenőt tartottunk.

Szóval féltem, hogy mégis hogy fogok egy csomó kamasszal elboldogulni, és mi lesz például, ha rosszul lesznek? De erre is felkészítettek minket, hogy nekünk csak annyi a dolgunk, hogy elvigyük a gyereket az orvosiba, ha rosszul van.

Aztán elkezdtek szállingózni a gyerekek. Először is névjegynyakláncot csináltunk nekik, illetve ők csinálták maguknak, amilyet akartak. A szüleik eleinte nehezen akartak elmenni, de látták, hogy jó kezekben vannak, és folyamatosan ott vagyunk a közelükben, így végül érzékeny búcsút vettek tőlük.

Ebédre mindenki megérkezett, és beindult a mókuskerék. Hirtelen elsodortak az események, és már egy percem sem volt arra, hogy aggódjak, mit hogyan kell csinálni, inkább csináltam. Vércukormérés volt, aztán ebéd, ahol ki kellett számolni, ki mennyi szénhidrátot ehet, plusz arra is figyelni kellett, hogy egyesek gluténmentesen étkeznek. Aztán jött a csendes pihenés, ami nem igazán volt csendes, hiszen mindenki meg akart ismerni mindenkit, úgyhogy ismerkedés, "jégtörés" játékokat játszottunk. Innen már sínen volt a tábori élet.

Így nézett ki egy nap:

Felkelés – jó korán, majd felkelteni a lányokat, akik persze szundiztak volna még. Vércukormérés a nővérekkel, majd indulás reggelizni.

Összeszedtük magunkat, naptej-szúnyogirtó, majd irány a foglalkozás. Fotó, íjászkodás, rejtek erdő – mindennap más program. Ezután tízórai, majd újabb program.

Vércukormérés, ebéd, majd csendespihenés – ezt csak csépeinek becéztük. Ilyenkor pihenni kellett volna, de a lányok és a fiúk mind túlaradó energiával rendelkeztek, így leginkább az ablakban ültek és leveleztek egymással. A pihenés után délután is két program volt, uzsival megszakítva.

Aztán este vacsora, majd buli! Egyik nap hetvenes évek party, majd vízi buli, szóval mindenféle izgalmas, szórakoztató bohóság. A játszó cimborák ilyenkor (is) jól kitettek magukért, feldíszítettek mindent, előadást csináltak, majd játékokkal szórakoztatták a srácokat. Ilyenkor kicsit szabadabbak voltak a fiúk-lányok, rohángálhattak összevissza a nagy réten, és különböző játékokat játszottak a játszós cimborákkal. Mi pedig körben álltunk és figyeltük, hogy mindig tudjuk, ki hol van. A buli után kicsit lenyugodtunk, kaptunk pótvacsit, még egyszer vércukrot mértünk, aztán következett a történetek átbeszélése, majd a lefekvés (és jó esetben alvás :)) Ez volt a kedvencem a napi teendők közül, mert ilyenkor lehetett kicsit lelkizni a srácokkal, akik minden egyes alkalommal elmondták, hogy soha nem érezték még ilyen jól magukat, és mennyire boldogok.

Egyébként nagyon fontos volt, hogy mindig megbeszéljük az aznap történeteket, hogy visszajelzést adjunk a lányoknak. Nem az volt a lényeg, hogy egyfolytában azt szajkózzuk, hogy "de ügyes vagy", hanem a tényleges megmozdulásaikat megerősíteni, például "nagyon örültem, hogy végül mégis kipróbáltad az íjászatot, és úgy láttam, nagyon jókat lőttél". Így biztosak voltak benne is, hogy tényleg figyelünk rájuk.

Olykor előfordult, hogy valamelyik lány vagy fiú rosszul lett, és mondta, hogy most "hipózik", azaz hipoglikémiája, alacsony vércukorszintje van. Ilyenkor azonnal az orvosi felé vettük az irányt, ami egyébként egy vidám színekkel kifestett kis házikó, és a doktor néni és bácsi, meg a nővérek is nagyon kedvesek ott. megmérték a gyerek vércukrát, majd kapott narancslevet meg háztartási kekszet, és már jobban is volt.

Sok mindent megtudtam a diabéteszről, például, hogy nem betegség, hanem az egészség feltételes állapota. Azaz mindent megtehet az ember, ha pár szabályt betart, mindig méri a vércukrát és ez alapján állapítja meg, hogy mennyi szénhidrátot vehet magához.

A tábor sem arról szólt, hogy sajnáljuk őket, meg mit nem szabad csinálniuk, hanem hogy mi mindent tudnak csinálni, teljes életet tudnak élni. És itt sok sorstárssal találkoztak, és rájöttek, hogy nincsenek egyedül.

A hét végére mindannyian (a srácok is) hullafáradtak és nagyon-nagyon boldogok voltunk. A lányok azt számolgatták, hogy mikor jöjjenek legközelebb (csak háromszor lehet rész venni a táborban, 18 éves korukig, így kisakkozták, hogy két évente jönnek, és akkor pont meglesz a három alkalom.) A cimborákkal már egy mozdulatból értettük egymást. Olyan volt az egész, mint egy jól megkomponált óra, amely tökéletesen működött, így mindannyian teljes biztonságban voltunk.

Hiába próbálkozom, egyszerre lehetetlen szavakkal leírni, ami ott történt, és ahogy éreztem magam. Csodálatos volt, legyen elég ennyi.

Garbutt Katalin

<http://tinkmara.freeblog.hu/>

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

[Tweet](#)

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló